

SkoroZimní 2021

aneb

***...jak lze výpravu
nedokončit...***

SkoroZimní

30. – 31.10

Sobota 30.10.

Mnichovka

Vstávám v 7 hodin. V sobotu? Velmi nechutné. Ale dnes je výprava a na ni se dost těším.

Od rána mi není dobře. Jako kdyby mě někdo uvnitř v hrudi na levé straně vzal do dlaní a svíral. Nevadí, na výpravě to přejde. Po obvyklých ranních činnostech se vydávám na nádraží. Je vzdáleno celých 850 metrů, a to od baráku na nástupiště. Teda fakt je zima. Nepodcenil jsem to. Mám žlutou, zimní, pracovní bundu s reflexama, pod ní mikinu, a k tomu triko s rolákem. Pod helmou čepici, půl obličejce mi kryjí číré brýle a dole mám zimní prošívané šustákové kalhoty. Také boty jsem vyměnil za kotníkové zimní. I rukavice mám. Dohromady troje. Klasické bílé, prstové, bavlněné, co v nich jezdím vždycky, k nim trochu zesílené, které jinak používám na běžky, nebo na kolo, když není teplo, a zimní lyžařské. Bílé a podzimní lze vložit do sebe, což používám na podzim a na jaře, zimní vyvážím, když se teploty přibližují k nule. Tak takto vystrojen a zabalen příjždím na nástupiště. Ano čtete správně, až na nástupiště. Již několikrát jsem se zmínil, že nádraží Praha – Vršovice prošlo rekonstrukcí, a kromě jiných vychytávek je tu podchod bezbariérově napojený přímo na ulici a na nástupiště vedou krásné a pohodlné rampy. A když je nádraží, jako teď, liduprázdné, klidně si dojezu až na nástupiště k lavičkám, kde předpokládám první vůz pantáku City Elefant, kde je oddělení pro jízdní kola.

Dnes zkoušíme podruhé dát sraz ve vlaku. Jde o to, že Lenka nastupuje na Hlaváku a já ve Vršovicích. Posledně to hezky vyšlo, jen zaskřípaly jízdenky. Dnes je mám v kapse (koupil jsem je už včera), a tak není možné, aby se něco nepovedlo.

Hmm, tak je. Nastoupil jsem a koukám, že oddělení pro kola je prázdné. Než jsem stihnul zaparkovat, zazvonil telefon. Lenka. Prý nastoupila na Hlaváku do prvního vozu, ale pak přehodili lokomotivu. Pravda, o soupravě City Ellefant něco vím, ale dost by mě zajímalo, jak se tohle dá udělat • . Požádal jsem průvodčího, aby na zastávce v Edenu malinko posečkal, protože sem bude o život upalovat kolegyně s kolem, která je teď na opačném konci soupravy. S pochopením přikývl a skutečně pozdržel odjezd vlaku, dokud Lenka nebyla bezpečně uvnitř. Poděkovali jsme mu a už ho za celou cestu neviděli.

Dig.

No, přemístění lokomotivy jsem skutečně nevzala v potaz. Nicméně měla jsem pocit, že mám jet na opačnou stranu... Jsem holt ten „správný Pražák.“

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	879	0	0	4

Cesta probíhala v naprosté pohodě, zase jsme si museli převyprávět, jak jsme se měli od posledního výjezdu, trochu si zažehrat nad těmi, kdo nevyjeli, trochu natuknout příští jízdní sezónu a najednou vystupujeme ve Světicích.

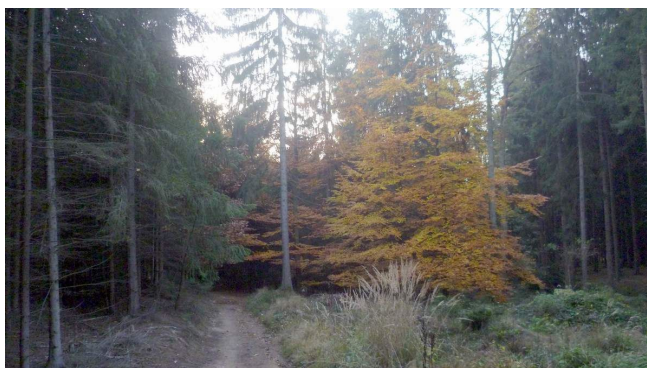
Známe to tu, několikrát už jsme odtud začínali výpravu. Opustili jsme nádraží, dojeli na silnici, vydali se po ní vpravo a jedeme známými kusy trasy, kterou jsme jeli na jaře. Je zima a nízké slunce nám šajní do očí. Silnice nás zavedla do lesa, na krásnou cyklo asfaltku. Jede se báječně, a přestože jsme ve stínu, začíná nám být teplo. A to navzdory tomu, že nevyvíjíme žádné úsilí. Je to tu po rovině a mírně dolů. Trochu mám obavy, aby se k prameništi Mnichovky pak nejelo lanovkou na nějaký místní štít. Aha, Mnichovka. Zapomněl jsem se zmínit. To je veletok, v jehož stopách a po jehož březích se dnes budeme ubírat.

Dig.

Mnichovka (též Mnichovický potok) je potok v okrese Praha-východ ve Středočeském kraji. Je to pravostranný přítok řeky Sázavy. Délka toku činí 13,2 km Plocha povodí měří 55,9 km. Mnichovka pramení jihozápadně od Svojetic v nadmořské výšce okolo 490 m. Teče převážně jižním směrem. Protéká městem Mnichovice a obcí Senohraby, pod kterými ústí do Sázavy na jejím 37,3 říčním kilometru v nadmořské výšce 268 m.

lek.

Navigace se snaží domoct, abychom právě teď odbočili doprava. Moc se mi nechce. Rozbahněná lesní cesta plná kaluží, a po rovině rozhodně není. Tak jo, vzhůru nahoru.

Prameniště jsme našli, koryto taky, ale tok bude podzemní a velmi nevýznamný, nebo je to tím, že, je sucho.

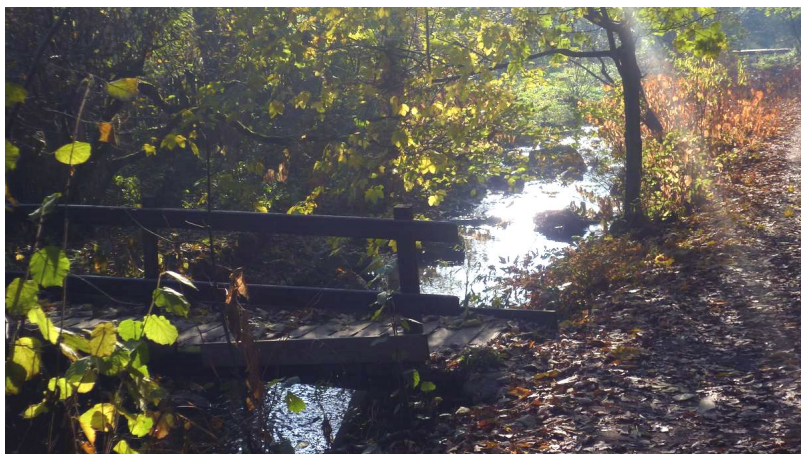

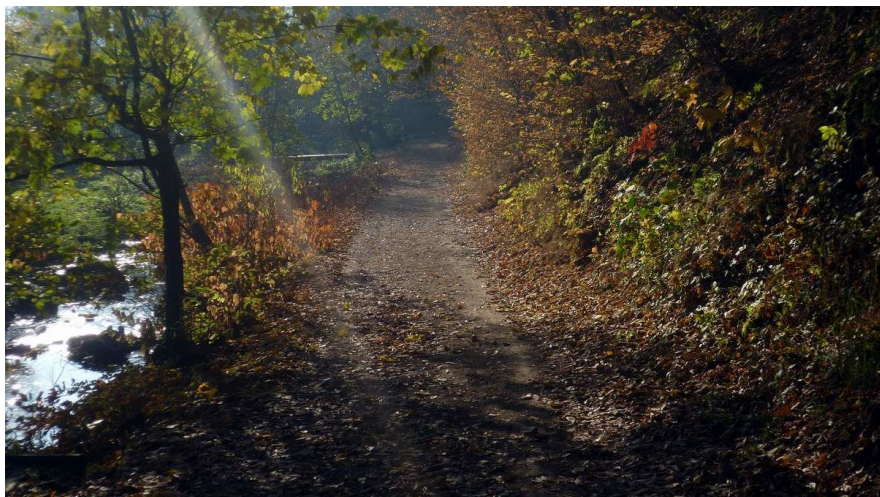
Každopádně na mapě vidím modrou nitku. Tak, krásné, ale zase by to chtělo jet. Nesmíme vychladnout. A koukám, že další cesta vede lesním porostem po pěšinkách. Asi po dvou kilometrech se napojují na cyklo asfaltku, kterou jsme pře chvíli opustili. Navrhuji se vrátit na asfalt a cestu podél koryta, které tu vlastně není opustit, abychom se k němu zase přiblížili asi za tři kilometry. Žádný odpor. A tak pokračujeme dále po asfaltkách i terénem podle říčky, krásným podzimem.

Dig.

No prameny jsme ovšem zapili Digovým moc dobrým vylepšeným čajem.

Lek.

Dost mě znepokojuje, že mě v jedné chvíli velmi výrazně bodlo vlevo na hrudi. Ale spíš jsem se lekl, než by to bylo nějak hodně bolestivé. Potíž je v tom, že mi od té doby není dobře. Opustil mě výkon a začalo mi být horko. Po rovině jedu o dost pomaleji, do kopců, nebo terénem kolo často Mašinku vedu. Prostě nemám sílu.

Do toho, když jsme opustili silnici, dolů terénem a dojeli pod dálniční most u Senohrab, mi přestalo fungovat řazení a při šlapání má kolo ohromný odpor. Kromě toho je tu ostrý zvuk, jako když něco přeskakuje. No nic. Zastavil jsem, sestoupil z kola a musel se ho dlouho držet, a dokonce jít do dřepu. Zamotala se mi hlava a úplně opustily síly. Lenka je kus přede mnou a taky zastavila.

Když se svět uklidnil a byl zas na svém místě, začal jsem hledat závadu. A rychle našel. Zasekla se naváděcí kladka v přehazovačce a netočí se. Aha, proto ten zvuk přeskakování a ten náhlý odpor. Ale proč se netočí? Jo, už to vidím. Ale nechápu. Mezi kladkou a bočnicí přehazovačky je namotán kus trávy. Není mi jasné, jak se tam dostal a už vůbec nevím, jak ho odtud vydolovat. Je to v místě, kam se může opravdu blbě. Na všechny strany něco překáží. Nakonec, pomocí šroubováku a kleští jsem po deseti minutovém úsilí slavil úspěch. Kladka se zase točí. Co je však horší, že totéž dělá moje hlava, když se pokouším ze dřepu, ve kterém jsem strávil celou dobu opravy, vstát. Napotřetí se povedlo. A pro stabilizaci jsem použil fintu, že až k Lence jsem kolo vedl a mocně se o něj opíral. Ta byla zabraná do telefonního hovoru a podle několika slov, které jsem pobral, šlo nějakou služebnost. Velmi rád jsem počkal až to vyřídí.

Dig.

Tak až doposud jsem opravdu nepozorovala, že je s Digem něco špatně.... Ohleduplně to totiž skrýval....

Lek.

Když Lenka uklidila telefon a začala manévrovat k odjezdu, bylo mi natolik dobře, že jsem zase mohl jet. A jelo se dobře. Úzkou pěšinkou podél ted' už říčky, přešli jsme betonovou ležatou skruž, kterou v mapě hrdě označili jako most a za dalších pár metrů přešli opravdickou lávku, která v mapě nebyla značena vůbec. Navigace nás neochvějně vede pořád terénem až k nějakým chatám. A tady je cestička opravdu málo sjízdná a já se zase necítím na jízdu.

Pěšky jsme provedli kola mezi ploty a plůtky a ocitli se na asfaltovém placu. Rozhlédl jsem se a je mi to tu povědomé. A cvak, a je to tam. Tohle je prostor, kde téměř sto let stával hotel Hrušov, než jej krátce po roce 2010 nechal někdo zbourat. Výborně, vím, kde jsem. Má to vadu. Potřebuju větší odpočinek a kromě toho, po opravě řazení je něco v nepořádku. Pravidelně v dlouhých intervalech mi někde pode mnou při šlapání něco cvaká a co huř, kolu se nechce řadit. Nechci, aby to bylo to, co si myslím.

Vyžádal jsem si technickou zastávku. Lenka uchopila telefon, vystavila se slunci a zabředla do dalšího hovoru. Já jsem doslova oblézal Mašinku, hledal závadu a dával si sakra pozor, abych mezi tím nevstával. Našel jsem to. A je to tak blbě, že je to přesně to, co jsem nechtěl. Částečně se mi rozpojil a v důsledku toho ohnul článek řetězu. Není to zas až tak závažné, správi to kleště a nýtovák. Oboje s sebou mám, akorát budu mít ruce špinavé více než prase. Řetěz je totiž důkladně promazán. Tak vzhůru do opravy.

Všechno jsem nastavil tak, aby se k poškozenému článku dobře mohlo, kleštěmi jsem srovnal ohyb, nasadil nýtovák, seřídil dorazy a jal se otáčet vratištěm. Nastal slabý odpor, to jak osička nýtováku dosedla na čep řetězu. Znovu jsem všechno srovnal a opatrně přitahoval, aby se čep v řetězu usadil na původní místo. A křup! A osička nýtováku je zlomená. No, a je to. Čep v řetězu se ani nehnul a nýtovák je v.... Tak to není dobře. Úplně nový nástroj. Mám ho slabých 20 let a už je po něm! No jo, ale co ted'? Tak, co mi zbývá za nářadí a nástroje? Vlastně celá dílna. A jak jsme to dělávali, když se nýtováky nedaly koupit? Ano, dvoje kleště, šroubovák a něco pevného, plochého. A to všechno tu mám.

Oprava skončila téměř úspěšně. Čep se mi podařilo posunout, ale není to moc napevno. Domů to máme nějakých 35 kilometrů, když nebudu zabírat moc zoztra, což dnes nehrozí vzhledem k tomu, jak se cítím, tak to dáme. Uklidil jsem nářadí, zbavil se téměř všeho šmíru z rukou a pomalu a postupně se zvedl na nohy. Lenka dokončila hovor, a tak můžeme pomalu jet.

Dig.

V mezidobí, co Dig opravoval sebe i kolo, porozhlédla jsem se kolem. Zajímavá budova blízkosti si vyžádala podrobný průzkum.

Původně jsem si myslela, že jde o následující budovu:

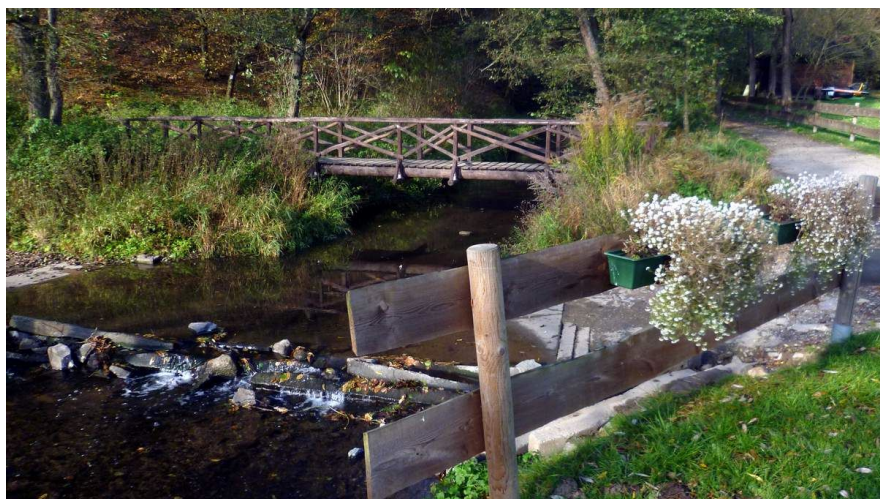
Hotel Hrušov. Tento byl v době své největší slávy ve 30. letech minulého století vyhledávaným výletním místem nejen turistů, ale i pražských prvorepublikových filmových hvězd, například Vlasty Buriana, Adiny Mandlové a dalších. Hotel sloužil svému účelu i po 2. světové válce. Ještě v 90. letech minulého století býval oblíbeným výletním místem. Po roce 2000 byl ukončen provoz hotelu, hotel zůstal opuštěný a postupně chátral. K plánované rekonstrukci, jejímž cílem bylo navázat na bohatou historii tohoto hotelu citlivou rekonstrukcí budovy, rozšířením ubytovacích kapacit a služeb, nedošlo. V roce 2011 byl hotel ruinou, která byla v roce 2012 stržena.

Lek.

Ne, to nebyla ona. Budova hotelu stála tam, co stojíš ty, oni a já. Tady všude stála. Na tomhle asfaltovém place.

Jedeme místy, která Lenka poznává. Jsem rád. Protože zážitky a psaní zpráv splnily svůj účel. Dokonce mi ukázala místo, kde jsme přespali. Ale neodpustil jsem si dlouhanec. A to nevinnou otázkou, „Lenko, víš ty vůbec do čeho se vlévá Mnichovka?“ A tu jsem zjistil, že má Lenka opravdu velký rozhled o českých řekách. Akorát jejich umístění dost kulhá. Třeba mě pobavil nápad, že by se Mnichovka mohla vlévat do Jizery. „Ano Leni, a kterým směrem, dokonce vlakem, jsme se vydali, když jsme ji před dvěma výpravami sjížděli? Správně, severním. A teď jsme od Prahy kde? Východ je jistě také pěkný, ale co zkusit jih? A která řeka zbývá? Lužnice? Tak ta opravdu ne. Co takhle S..., Sá..., Sáz..., Ano, máš pravdu, Sázava.“ ☺ A než jsme to dopovídali jsme na můstku pod hláskou, objíždíme zdejší lázně a letní hospodu, teď zavřenou, a jsme na soutoku.

Dig.

Hele nech toho Dičku..... Mapu jsem s sebou neměla a že jsem jihovýchodně od matičky jsem věděla. Takže v klidu.

Lek.

Slunce svítí, trochu hřeje a má nás rádo, protože dělá neuvěřitelné světelné podmínky pro focení.

Vypadá to tu opravdu pěkně. Chvilí mi trvalo, než jsem rozklíčoval, proč je tu tolik lidí. On totiž ještě funguje přívoz a čeká na něj spousta pěšáků.

Dig.

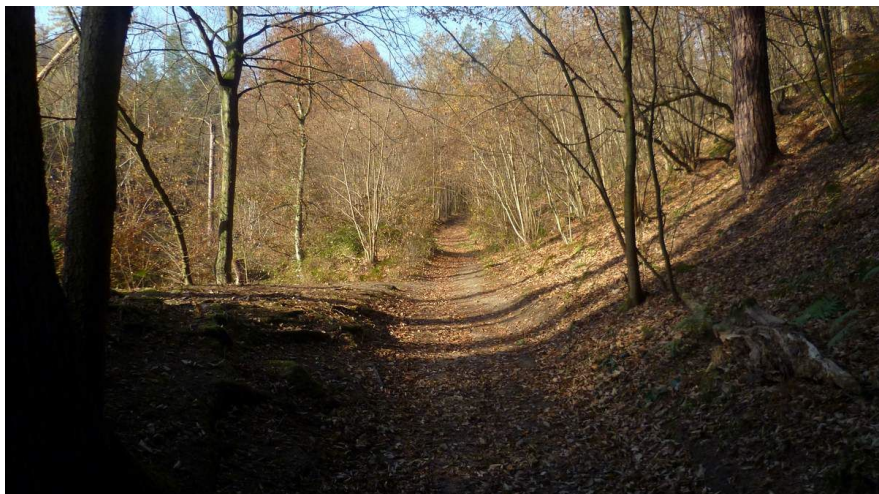
Vzpomněla jsem si, že jsme tu již byli. Ano v létě. Ovšem již byla tma a nic moc jsem z přívozu po Sázavě neviděla. Bylo slyšet – a to dost hlasitě vyřvávání (zpěv to rozhodně už nebyl) táborníků kolem ohně. Dnes jsem si konečně přívoz na Sázavě prohlédla i za světla. I zdokumentovala jsem natěsně soutok Mnichovky a Sázavy. Lek.

Od teď jedeme domů.

Ano, je to nezvyklé, zbývá víc než polovina trasy. To ale vůbec nevadí. A protože se blíží oběd, mám takový nápad, že se stavíme ve Velkých Popovicích u pivovaru.

Cesta je krásná.

Dokonce jsme projížděli tunelem.

Najednou už zase nemůžu. Do kopců jdu pěšky, většinu terénu tlačím. Jsem zcela vyřízen. Dospěli jsme k silnici. Je krásná, nová, hladká, ale ne rovná.

Zatáčky bych jí odpustil, ale vertikální vlnění mi dělá fakt zle. Jedeme na slunci, udělalo se teplo, odstrojujeme vnitřní vrstvy. Já jsem sundal mikinu a jedu v bundě a tričku. Stejně je mi horko. Ale víc sundat nemůžu. Bez bundy by mi byla kosa, bez trička bych asi sotva zajel do hospody. Možná, že bych takto po odložení bundy způsobil semknutí nejednoho manželství, protože při pohledu na mě by chlapům značně vzrostlo sebevědomí a ženy by jistě začaly být rády, že mají doma právě toho svého chlapa a ne to, co se tu zjevilo. Bohužel na podobné experimenty dnes nemám dost sil.

Příjezd do Popovic byl netradiční. Zjevili jsme se tu z polní cesty přes nějaký park, který tady nepamatují. Zajeli jsme k hospodě, zaparkovali a vešli do lokálu. A koukáme, hospoda je plná. Ale místo pro nás se našlo. Je tu horko, sundal jsem si bundu a okamžitě si vzpomněl na předchozí úvahy. Rozhlédl jsem se kolem a seznal, že žádný z párů by moji terapii nepotřeboval.

Zasedli jsme a objednali si. Lenka polívku, já žebra, oba pivo. Je tady příjemně, pivo chutná, ale je mi velmi slabo. Přinesli mi žebra. Jsou výborná. Ale, nedojedl jsem. A to přes to, že jsem Lence předal kostovací vzorek. Nebo spíš vzor. Chvilí jsme zažívali a pak po dlouhém zvažování jsem požádal o zakončení výpravy ve Strančicích na nádraží. Lenka souhlasila. Dig.

Až zde se mi Dig svěřil se svými zdravotními problémy. Už jednou jsme končili výpravu předčasně. Mám opravdu obavy co s ním je, a tak hned souhlasím , že pojedeme z restaurace přímo na nádraží. Lek.

Odjezd z hospody byl velmi neveselý. Nedařilo se mi stabilizovat se, dlouho jsme šli pěšky. Zadal jsem do navigace, že chci cestu do Strančic, a to mimo silnici. Je dobrá. Našla takovou. Má to jediný háček je do kopce. Na druhou stranu, silnici znám a ta je do kopce mnohem víc. Tak jako tak stejně bych nemohl jet. Většinu cesty jdu pěšky, už vůbec nemůžu.

Ještě kousek po silnici, naštěstí dolů a už jsme před nádražím. Lenka šla na výzvědy a opatřit cestovní lupení. Jede to za pár minut. To máme kliku. Ještě je přede mnou poslední výzva.

Ve Strančicích se od nádražní budovy na jednotlivá nástupiště dostává přes vrchní lávku. K ní vedou točité schody, jejímž středem jezdí výtah. Samozřejmě pro mě nepoužitelný. Mašinka měří na délku 2,20 m a všechny výtahy u nás končí na 1,9 m. Tedy kromě nákladních. Musím tedy vyloumat Mašinku po schodech nahoru. Nakonec se mi to podařilo, akorát jsem měl cestou několik odpočinků. Pak už jen schody dolů s brzdami málem nezvládnuté. Nemám už vůbec žádnou sílu, a tak vítám, že vlak přijede až za pět minut. Čas do příjezdu trávím sezením na lavičce.

Vlak přijel na čas, kola zaparkována ve vagónu, sedíme na přistýlkách, všude jinde je plno. Aby ne lidi se vracejí domů. Dnes je tak krásně, že být doma by byl hřích. V Počernicích přistoupila madam. Vlekla s sebou kolo, a že máme okamžitě opustit prostor, protože je to tam pro kola. Nemám na to se s ní přít. Zvedl jsem se a dovrávorál k předělu prostoru pro cestující. Uvolnilo se místo hned u prvních sedadel. Zasedli jsme tam a koukli, co na to madam. Byla velmi spokojena. Kromě nás ještě vypudila holčinu s velkým kufrem na kolečkách. Sama zabrala přistýlky. Lenka pronesla dost nahlas, že je to tam pro kola. Reakci madam jsem nezachytil.

Než se tohle všechno vyřešilo, opouštěli jsme zastávku Praha – Eden. Příští vystupuji. To budou Vršovice. Nandal jsem na sebe jízdní propriety a přešel ke kolu a začal s manévrováním k výstupu. Madam se mi do toho mocně plete a vykřikuje, něco že nejdříve ona. Lenka už na ni vyjela. Já jsem to přestal vnímat a soustředil se na rychlé a hladké opuštění vlaku. Aha, madam taky vystupuje. Rozloučil jsem se s Lenkou, opustil vagón a ze zvyku popovedl kolo o kus dál. Dělán to tak vždycky. Každého z naší skupiny učím, že za ním je ještě několik vagónů našeho vlaku a že se musejí vejít všichni. Najednou jsem zaslechl, že madam na mě pokřikuje, že to je dost, že jsem jí také uhnul. Tak na tohle fakt nemám.

Dig.

No holt srážka s paní, která má problém především sama se sebou... Bohužel i takoví lidé se kolem nás vyskytují.

Lek.

Nádraží opouštím pěšky, kus dál zkouším jet. Zbýlých 800 metrů jsem dal v sedle.

Po příjezdu vana a odpadl jsem. Dohodli jsme se, že zítřek zrušíme.

Dig.

Dojedu již v poklidu na Hlavák. Odtud šup do metra a hurá domů. Před sebou vidím gáblík a taky vanu. Starost mě ovšem dělá Dig a jeho zdraví. Ještě než jsme se rozloučili, jsem mu důrazně doporučila návštěvu doktora a sdělila mu, že budu moc ráda, pokud mě bude informovat o výsledku návštěvy u něj... Bylo by totiž moc škoda, kdyby naše spanilé jízdy neměl kdo tak skvěle organizovat... Těším se totiž na další.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu		
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C		
Praha	43	919	40	12	4	-	19

Neděle 31.10. Zrušena.

Celková technická data:

Účast

Dva skoro zazimování...: Dig a Lenka

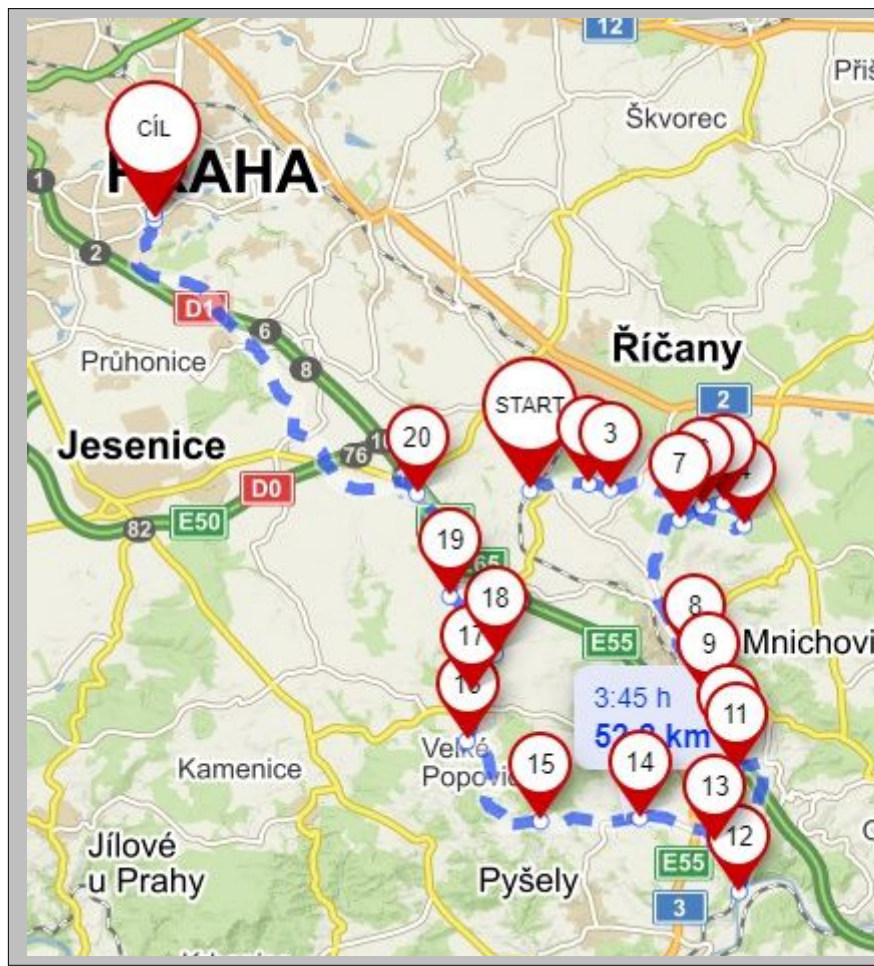
Oficiálně přiznaná
kilometráž

40 km

Příště

Uzavírání cest

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek), Irc (Irena), Anv (Andrea), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig & Lek
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz